

Bemærkninger til forslaget

Beslutningsforslaget er en delvis genfremsættelse af B 29 (2002-03), fremsat den 7. november 2002, 1. behandlet den 15. januar 2003 og 2. behandlet den 22. maj 2003, jf. Folketingets Forhandlinger, side 3505 og 9721 samt tillæg A side 1919 og 1921 og tillæg B side 1252.

Dankortet er kendt som verdens bedste betalingskort – effektivt og billigt.

Forbrugerne kan i langt de fleste tilfælde klare sig med et enkelt kort, dankortet, i stedet for at skulle have en hel stribe betalingskort. I andre lande har bankerne hver sit kort, og mange butikskæder har deres egne kort.

Betalinger med dankortet har i mere end 20 år været gebyrfrie, og indtil indførelsen af det nye kort med gebyr kunne dankortet også bruges som billedlegitimation.

Kortets almene udbredelse og billige drift har gjort det muligt også for mindre butikker at kunne modtage betalinger via det fælles dankort. Kortet har desuden gjort det muligt for små pengeinstitutter at give deres kunder en landsdækkende service.

De mange fordele har kunnet opnås, fordi alle parter har haft fordel af et fælles dankort og lovgivningen har beskyttet kortet. Men bankernes ønske om at om-danne dankortet til en gebyrmaskine og regeringens håbløse politik har medført en alvorlig fare for dankortets eksistens – til skade for forbrugerne, for butikkerne, særlig de mindre, og for de små pengeinstitutter.

Der er nu stor fare for kortets eksistens. Alternativet kan blive, at pengeinstitutterne udsteder deres egne kort med gebyrer, der er fem-ti gange større end de 50 øre pr. transaktion – sådan som det er kendt fra udlandet – og at store butikskæder vil følge efter med deres egne betalingskort.

Derfor er løsningen, at Nationalbanken udsteder et dankort på samme måde, som banken i dag står for udstedelse af sedler og mønter. På samme måde som sedler og mønter er gyldige betalingsmidler, skal bu-

tikker og pengeinstitutter, der i øvrigt accepterer elektroniske betalingsmidler, også acceptere Nationalbankens dankort. Det skal ske efter samme retningslinjer som i dag, hvor kortet og betalinger accepteres, hvis der er dækning på den konto, kortet er knyttet til. Nationalbanken udsteder kortet til personer, der har en dankortkonto i et pengeinstitut, efter anvisning fra det pågældende pengeinstitut. Ved misligholdelse eller opsigelse af den pågældende konto gøres kortet ugyldigt, ligeledes efter anvisning fra det kontoførende pengeinstitut.

Pengeinstitutterne skal tilbyde deres kontohavere at få det nye dankort på samme betingelser som det nuværende, dog må der ikke kræves gebyr for anvendelse af kortet. Til gengæld betaler pengeinstitutterne ikke gebyrer til Nationalbanken (ligesom der ikke betales gebyrer for anvendelse af pengesedler og mønter). Dog betaler pengeinstituttet en afgift til Nationalbanken, jf. nedenfor. Efter aftale med Nationalbanken kan det nye dankort knyttes sammen med andre gebyrbelagte korttyper (f.eks. visakort). Men dankortfunktionen skal være gebyrfri.

Driften af Nationalbankens dankort skal hvile i sig selv. Hverken Nationalbanken eller andre skal have overskud på driften af det nye dankort. Butikkerne skal betale for terminaler, ligesom pengeinstitutterne skal betale, hvad det koster at behandle kundernes betalinger. Driften af dankortet, herunder produktion af kort og den nødvendige systemudvikling, bekostes af Nationalbanken. Nationalbankens udgifter finansieres ved, at pengeinstitutterne betaler en afgift, der er sat i forhold til den samlede dankortomsætning for det pågældende pengeinstitut. Afgiften tilpasses, så Nationalbankens udgifter dækkes ind. På den måde finansieres driften af dankortet proportionalt med anvendelsen af dankortet. Til illustration kan anføres, at en afgift på 0,05 procent af dankortomsætningen vil give en indtægt til at finansiere kortets drift på 100 mio. kr. årligt.